

POSTANOWIENIE

12 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 12 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., S. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w W, V. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w
Warszawie
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 19 stycznia 2023 r., I ACa 1580/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda N. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty
postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu
do dnia zapłaty.**

(A.D.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo N. sp. z o.o. w K. przeciwko Skarbowi Państwa Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie o zasądzenie kwoty 82 000 zł z tytułu zwrotu uiszczonej przez powoda na rzecz pozwanego kary umownej za nienależyte wykonanie łączącej strony umowy. Apelacja powoda została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19 stycznia 2023 r. Powód wniósł skargę kasacyjną opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny apelacji, przejawiające się w nieodniesieniu się do zarzutów apelacji w

zakresie szczegółowo wskazanym w podstawach kasacyjnych.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżącego powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Wniosek skarżącego nie spełnia przytoczonych wymagań wykazania czwartej przyczyny kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już wielokrotnie, że Sąd odwoławczy może dokonać ustaleń faktycznych stanowiących podstawę własnego rozstrzygnięcia przez zaaprobowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, jeśli uznaje je za prawidłowe i zgodne z materiałem sprawy. Rozpoznanie apelacji polega natomiast nie tyle na kazuistycznym odniesieniu się do każdego z postawionych zarzutów apelacyjnych, ile na rozpoznaniu istoty środka odwoławczego i wyjaśnienie motywów jego uwzględnienia lub oddalenia. W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Apelacyjny odniósł się do meritum sprawy w ramach swoich kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych, zaś przyczyna oddalenia apelacji została wyjaśniona w sposób poddający się kontroli. Nie ma zatem podstaw do uznania, że

skarga jest oczywiście uzasadniona w przytoczonym wyżej rozumieniu.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ w zw. z art. 99, i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ustawy z 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst : Dz. U. z 2024 r., poz. 1192).

(M.M.)

[a.ł.]